

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

16. september 1997 ^{*}

I sag C-362/95 P,

Blackspur DIY Ltd, Unsworth, Bury (Det Forenede Kongerige),

Steven Kellar, J. M. A. Glancy og Ronald Cohen, Manchester (Det Forenede Kongerige),

ved K. P. E. Lasok, QC, for solicitor C. Khan, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Dennewald, 12, avenue de la Porte Neuve,

appellanter,

angående appel af dom afsagt den 18. september 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Udvidede Afdeling) i sag T-168/94, Blackspur m.fl. mod Rådet og Kommissionen (Sml. II, s. 2627), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom samt om, at sagen hjemvises til fornyet behandling ved Retten i Første Instans,

de andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Y. Crétien, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne H.-J. Rabe og G. M. Berrisch, Hamburg, og med valgt adresse hos direktør B. Eynard, Direktoratet for Juridiske Anliggender, Den Europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad Adenauer,

^{*} Processprog: engelsk.

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved N. Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af H.-J. Rabe og G. M. Berrisch, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón, og dommerne D.A.O. Edward og M. Wathelet (refererende dommer),

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 24. april 1997 af appellanterne ved K. P. E. Lasok, af Rådet ved juridisk konsulent A. Tanca, som befuldmægtiget, bistået af G. M. Berrisch, og af Kommissionen ved N. Khan, bistået af G. M. Berrisch,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 5. juni 1997,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. november 1995 har Blackspur DIY Ltd (herefter »Blackspur«) samt Steven Kellar, J. M. A. Glancy og

Ronald Cohen i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af dom afsagt af Retten i Første Instans den 18. september 1995 i sag T-168/94, Blackspur DIY Ltd m.fl. mod Rådet og Kommissionen (Sml. II, s. 2627, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten frifandt Rådet og Kommissionen for påstanden om, at de i henhold til EØF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, dømtes til at erstatte det tab, som appellanterne hævdede at have lidt på grund af disse institutioners handlinger og undladelser som led i indførelsen af en antidumpingtold på import af visse malerpensler, -børster og lignende med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik.

- 2 Det fremgår af den anfægtede dom, at i juli 1988 afgav det engelske selskab, Blackspur, som netop var blevet stiftet og havde en kapital på 750 000 UKL, og hvis selskabsformål var salg og forhandling af hobbyværktøj (»gør det selv«-markedet), en første ordre på indførsel af pensler hidrørende fra Kina. Fortoldningen af dette parti fandt sted den 5. oktober 1988 (præmis 4).
- 3 Den 5. marts 1990 afkrævede Det Forenede Kongeriges toldmyndigheder Blackspur betaling af en midlertidig antidumpingtold på 69% af nettoprisen pr. pensel i henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 3052/88 af 29. september 1988 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse malerpensler, hvidte koste, lakpensler og lignende med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 272, s. 16) (præmis 2 og 4).
- 4 Den 20. marts 1989 udstedte Rådet ved forordning (EØF) nr. 725/89 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af pensler og børster til maling, kalkning, lakering og lignende med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold, der er pålagt denne import (EFT L 79, s. 24), en endelig antidumpingtold, hvis sats var identisk med satsen for den midlertidige told.

- 5 I august 1990 blev Blackspur sat under tilsyn (receivership) og derefter taget under konkursbehandling (præmis 4).
- 6 Den 22. oktober 1991 har Domstolen i besvarelse af et præjudicielt spørgsmål i henhold til EØF-traktatens artikel 177 fra Finanzgericht Bremen fastslået, at forordning nr. 725/89 er ugyldig, fordi de pågældende varers normalværdi ikke var blevet fastsat på en hensigtsmæssig og ikke-urimelig måde, således som det følger af artikel 2, stk. 5, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1) (sag C-16/90, Nölle, Sml. I, s. 5163). I denne dom udtalte Domstolen, at den tyske virksomhed Nölle, som var en uafhængig importør af børster og pensler, under antidumpingproceduren havde fremdraget en tilstrækkelig række omstændigheder til »at rejse tvivl om, hvorvidt valget af Sri Lanka som referenceland var hensigtsmæssigt og ikke urimeligt« ved fastsættelsen af normalværdien, og at Kommissionen og Rådet ikke havde gjort »en tilstrækkelig seriøs indsats for at undersøge, om Taiwan kunne anses for et passende referenceland«, som Nölle havde foreslået. Efter afsigelsen af denne dom genoptog Kommissionen undersøgelsen, og ved afgørelse 93/325/EØF af 18. maj 1993 om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af pensler og børster til maling, kalkning, lakering og lignende med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 127, s. 15) afsluttede den endeligt proceduren uden at indføre en antidumpingtold (præmis 3).
- 7 Det var på denne baggrund, at Blackspur samt dets direktører, aktionærer og kautionister, Kellar, Glancy og Cohen, ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 10. august 1993 anlagde sag i henhold til EØF-traktatens artikel 215, stk. 2, for at opnå erstatning for tabt fortjeneste og for det tab, som de hævdede at have lidt på grund af Fællesskabets ulovlige adfærd i forbindelse med indførelsen af en antidumpingtold (præmis 5).
- 8 I henhold til artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21) blev sagen ved Domstolens kendelse af 18. april 1994 henvist til Retten.

Den anfægtede dom

- 9 I den anfægtede dom frifandt Retten Rådet og Kommissionen.
- 10 Retten bemærkede indledningsvis, at ifølge Domstolens faste praksis forudsætter Fællesskabets ansvar i henhold til traktatens artikel 215, stk. 2, opfyldelse af en række betingelser vedrørende retsstridigheden af den adfærd, som institutionerne hævdes at have udvist, og eksistensen af en skade samt vedrørende årsagsforbindelsen mellem adfærden og den påberåbte skade (præmis 38).
- 11 Efter at have fremhævet, at det efter Domstolens praksis anerkendes, at der er en årsagsforbindelse efter traktatens artikel 215, stk. 2, når der er en direkte årsagsforbindelse mellem den fejl, der er begået af den pågældende institution, og det tab, der påberåbes, hvilken sammenhæng sagsøgerne skal bevise (præmis 40), fastslog Retten derefter, at sagsøgerne i det foreliggende tilfælde ikke havde godtgjort, at der var en sådan årsagsforbindelse (præmis 53).
- 12 I denne forbindelse udtalte Retten følgende vedrørende det af Blackspur lidte tab:

»41. I den foreliggende sag har sagsøgerne anført, at det tab, som sagsøgeren Blackspur har lidt, og som de anslår til 586 000 UKL, består i tab af den fortjeneste, som selskabet ville have kunnet opnå ved salg af pensler hidrørende fra Kina, som udgjorde halvdelen af dets omsætning, hvis det ikke var taget under konkurs på grund af fællesskabsinstitutionernes angiveligt fejlagtige adfærd, navnlig på grund af indførelsen af en antidumpingtold med en højere sats end satsen for den fortjeneste, som selskabet havde på dette salg ...

42. Retten finder, at det af sagsøgerne anførte om, at salget af billige pensler hidrørende fra Kina udgjorde halvdelen af Blackspur's omsætning, og at tabet af denne afsætningsmulighed har været hovedårsagen til de dårlige økonomiske resultater, som selskabet har haft, og som har ført til dets konkurs, ikke kan lægges til grund.

43. Retten skal i denne forbindelse indledningsvis bemærke, at sagsøgerne i besvarelse af Rettens anmodning om fremlæggelse af Blackspur's regnskaber for 1988-1989 og 1989-1990 med henblik på at godtgøre rigtigheden af disse anbringender har anført, at de ikke 'længere var i besiddelse af dokumenter vedrørende Blackspur's omsætning'. Retten finder, at selv om Blackspur's direktører og selskabsdeltagere eventuelt kunne gøre gældende, at de ikke længere var i besiddelse af relevante dokumenter vedrørende Blackspur's omsætning for de pågældende år i betragtning af udpegningen af tilsyn og konkursprocedurens forløb, gælder det samme ikke for sagsøgeren Blackspur. Retten skal bemærke, at det advokatkontor, som varetog afviklingen af Blackspur, ved skrivelse af 25. marts 1993 havde samtykket i, at dets advokater som likvidator for Blackspur anlagde nærværende sag i selskabets navn. I dette tilfælde kan det ikke accepteres, at sagsøgeren Blackspur's likvidator ikke har været i stand til at fremlægge dokumenterne vedrørende sagsøgerens økonomiske forhold, og det kan ikke påhvile Retten at sætte sig i dennes sted og anordne fremlæggelse af sådanne bevismidler.

44. Retten konstaterer imidlertid, at sagsøgerne derimod har fremlagt en skrivelse vedrørende Blackspur's økonomiske resultater for perioderne 1988-1989 og 1989-1990, som er udarbejdet af et revisionsfirma for den anden sagsøger, Kellar, som er direktør i Blackspur. Idet det erkendes, at dette dokument kan anses for pålideligt at beskrive Blackspur's økonomiske situation i de pågældende perioder, således som de fremgår af et behørigt og forskriftsmæssigt udarbejdet regnskab, må det undersøges, om sagsøgernes anbringender vedrørende årsagen til det tab, som Blackspur hævdes at have lidt, underbygges tilstrækkeligt af dette dokument's indhold.

45. Hvad for det første angår det anførte om, at salget af pensler indført fra Kina skulle have repræsenteret halvdelen af Blackspur's omsætning, skal Retten fastslå, at det fremgår af bilag 22 til replikken, som består i en sammenfatning af Blackspur's regnskabsposter vedrørende selskabets indførsler fra Kina, at dels havde Blackspur mellem sin stiftelsesdato i juli 1988 og august 1990, datoen for indledningen af den procedure, der førte til dets konkurs, kun indført et enkelt parti pensler fra Kina, nemlig i juli 1988, til en samlet værdi af 40 948,38 UKL, for hvilket den midlertidige antidumpingtold, der skulle betales, androg 18 116,83 UKL. Dels havde Blackspur, som det fremgår af den nævnte skrivelse fra revisionsfirmaet, i perioden fra den 1. juli 1988 til den 31. august 1989 haft en omsætning på 1 435 384 UKL.

46. Det fremgår således af dokumenterne i sagen, at Blackspur ikke har indført pensler fra Kina, før den omtvistede antidumpingtold blev indført, og at det af sagsøgeren anførte om, at indførslerne af pensler fra Kina i perioden, før antidumpingtolden blev indført, udgjorde halvdelen af dennes omsætning, ikke støttes af noget som helst bevis. Herefter kan det ikke antages, at det er det hævdede tab af afsætningsmuligheder — som repræsenteres af salget af pensler med oprindelse i Kina — som har været hovedårsagen til de dårlige økonomiske resultater, der har ført til Blackspur's ophør.

47. Selv hvis det imidlertid antages, at det af sagsøgeren herom anførte kunne lægges til grund med henblik på fortsættelsen af Rettens ræsonnement, skal Retten dog fastslå, således som det fremgår af ovennævnte skrivelse fra revisionsfirmaet, at 40,44% af den omsætning, som Blackspur havde i perioden fra den 1. juli 1988 til den 31. august 1989 (1 435 389 UKL), hidrørte fra salg af pensler til en samlet værdi af 580 503 UKL. Det bemærkes, at denne konstatering modsiger det af sagsøgerne anførte om, at Blackspur, fordi antidumpingtolden blev indført, ikke har kunnet finde andre alternative forsyningskilder og derfor blev tvunget til at trække sig ud af markedet for salg af billige pensler. Det fremgår ligeledes af den nævnte skrivelse, at skønt den procentvise størrelse af salget af pensler i den følgende periode (1.9.1989-31.7.1990) faldt fra 40,44% til 3,01%, steg Blackspur's omsætning til gengæld betydeligt med 30% og nåede 1 864 016 UKL.

48. Det følger af det foregående, at det hævdede tab af afsætningsmuligheder, som repræsenteres af salget af pensler med oprindelse i Kina, selv hvis det har kunnet bevirke et fald i omsætningen af denne vare i regnskabsåret 1989/1990, faktisk på ingen måde har forhindret Blackspur i at udøve sin handelsmæssige virksomhed og endog forøge sin omsætning betydeligt i regnskabsåret 1989/1990, en periode, som lå umiddelbart forud for indledningen af den procedure, som førte til selskabets konkurs. Retten fastslår, at den nævnte skrivelse fra revisionsfirmaet ikke indeholder nogen henvisning, oplysning eller forklaring af en sådan art, at den kan give Retten grundlag for at afgøre, i hvilket omfang Blackspur's økonomiske resultater i perioden 1988-1989, som selskabet har hævdet, har været påvirket af tabet af markedet for billige pensler, eller grundene til, at Blackspur's omsætning i 1988/1989 og 1989/1990 ikke har været tilstrækkelig til at give selskabet mulighed for at gennemføre den økonomiske plan, som var godkendt af dets bankforbindelse, og således undgå, at denne krævede, at der blev udpeget tilsyn. Derfor, og da sagsøgerne ikke har ført noget andet bevis, hvoraf det fremgår, hvad der er årsagerne til de dårlige økonomiske resultater, som Blackspur hævdes at have haft, samt de præcise grunde til, at der i august 1990 på selskabets bankforbindelses begæring blev indledt en procedure, der førte til Blackspur's konkurs, kan det ikke antages, at selskabets konkurs skyldtes dårlige økonomiske resultater, som blev forårsaget af, at dets salg af pensler med oprindelse i Kina ophørte, hvilket berøvede det en fortjeneste, som sagsøgerne har anslået til 586 000 UKL, efter at der blev indført en antidumpingtold på disse pensler, og endnu mindre at konkursen skyldtes de sagsøgte institutioners angiveligt fejlagtige adfærd i forbindelse med indførelsen af denne told.

49. Endelig kan det ikke i alvor hævdes, at der kan være en direkte årsagsforbindelse mellem toldskylden på 18 116,83 UKL som følge af den antidumpingtold, der blev pålagt det parti pensler, som Blackspur indførte i juli 1988 fra Kina, og selskabets konkurs, da sagsøgerne ikke under retsforhandlingerne for Retten har givet nogen plausibel forklaring på, at denne toldskyld på et ringe beløb har kunnet føre til, at et selskab, som var blevet stiftet ved kapitalindskud, som udgjorde ca. 0,75 mio. UKL, blev taget under konkurs ...«

¹³ Med hensyn til det tab, som de øvrige sagsøgere hævder at have lidt i deres egen-
skab af direktører for Blackspur på grund af tab af deres kapitalindskud i selskabet,

samt i deres egenskab af kautionister, fordi de har skullet opfylde de personlige garantier, som blev indrømmet deres selskab, og som deltagere i dette, fordi deres deltagelse i dets kapital mistede værdi, har Retten udtalt følgende i den anfægtede doms præmis 52:

»For så vidt det, som netop fastslået, ikke er godtgjort, at Blackspur's konkurs står i direkte årsagsforbindelse med de sagsøgte institutioners angiveligt retsstridige adfærd, kan der heller ikke være en direkte årsagsforbindelse mellem det tab, som de nævnte sagsøgere gør gældende, og den retsstridige adfærd, som institutionerne hævdes at have udvist. Det skal tilføjes, at som det i øvrigt fremgår af Domstolens praksis, er tab som følge af en betalingsstandsning en indirekte og fjern skade, hvorfor Fællesskabet ikke er forpligtet til at genoprette enhver følge heraf [Domstolens dom af 4.10.1979, Dumortier m.fl. mod Rådet (forenede sager 64/76 og 113/76, 167/78 og 239/78, 27/79, 28/79 og 45/79, Sml. s. 3091), præmis 21].«

Appellen

- 14 Til støtte for deres appel har appellanterne i det væsentlige påberåbt sig en række anbringender, som i første række vedrører arten af den skade, der tages i betragtning ved vurderingen af, om der foreligger en årsagsforbindelse, for det andet vurderingen af beviserne for, at der foreligger en årsagsforbindelse, og for det tredje afslaget på direktørernes krav om erstatning.
- 15 Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om afvisning af appellen, subsidiært om, at den forkastes. Hvis Domstolen alligevel måtte antage appellen til realitetsbehandling, mener de, at det vil være ufornuddent at hjemvise sagen til Retten, da de faktiske omstændigheder er tilstrækkeligt oplyst til at sætte Domstolen i stand til at træffe afgørelse.

Domstolens bemærkninger

- ¹⁶ Før appellanternes anbringender gennemgås, bemærkes, at appel ifølge Domstolens faste praksis kun kan støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket (jf. bl.a. dom af 1.10.1991, sag C-283/90 P, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. I, s. 4339, præmis 12, og kendelse af 17.9.1996, sag C-19/95 P, San Marco mod Kommissionen, Sml. I, s. 4435, præmis 39 og 40).

Den skade, der tages i betragtning ved vurderingen af, om der foreligger en årsagsforbindelse

- ¹⁷ Med deres første anbringende har appellanterne anført, at Retten ikke har forstået det nøjagtige omfang af det tab, som Blackspur og de øvrige sagsøgere har lidt, således at den ikke retligt korrekt har behandlet spørgsmålet om en årsagsforbindelse mellem denne skade og den adfærd, som bebrejdes de berørte institutioner.
- ¹⁸ Appellanterne er navnlig af den opfattelse, at præmis 41 i den anfægtede dom er behæftet med en retlig fejl, idet Retten har tilskrevet appellanterne et udsagn om, at salget af kinesiske pensler udgjorde halvdelen af Blackspurs omsætning, mens appellanterne i virkeligheden blot havde anført, at dette salg burde have udgjort omkring halvdelen af den af Blackspur imødesete omsætning. Desuden har Retten i samme præmis tillagt appellanterne et udsagn om, at tabet af fortjeneste på 586 000 UKL skyldtes, at Blackspur var blevet opløst, mens dette tab af fortjeneste ifølge appellanternes argumentation i virkeligheden skyldtes, at selskabet, efter at den omtvistede antidumpingtold blev indført, blev berøvet en væsentlig del af sine aktiviteter i perioden fra november 1989 til juni 1990, dvs. endog før Blackspur trådte i konkurs.

- 19 Det skal straks bemærkes, at Retten forkastede appellanternes krav om erstatning med den begrundelse, at de ikke havde godtgjort, at der var en årsagsforbindelse mellem fællesskabsinstitutionernes angiveligt ulovlige adfærd og det påberåbte tab.
- 20 Retten har i denne forbindelse i den anfægtede doms præmis 26 korrekt gengivet appellanternes beskrivelse af det påberåbte tab, idet den har fastslået, at dette svarede »til den fortjeneste, som (Blackspur) kunne have opnået ved at sælge pensler med oprindelse i Kina, nemlig 586 000 UKL, såfremt fællesskabsinstitutionerne ikke havde udvist den adfærd, som bebrejdes dem«.
- 21 Desuden har Retten i den anfægtede doms præmis 48 fastslået, at appellanterne ikke havde fremført noget bevis for, at de ovennævnte dårlige økonomiske resultater, således som de hævdede, skyldtes, at salget af pensler med oprindelse i Kina var ophørt. I samme præmis har Retten tværtimod anført, at tabet af afsætningsmuligheder i form af salg af kinesiske pensler på ingen måde havde forhindret Blackspur i at udøve sin handelsmæssige virksomhed indtil august 1990, det tidspunkt, da den procedure blev indledt, som førte til selskabets konkurs. Retten har nemlig i præmis 47 af en gennemgang af den af appellanterne fremlagte dokumentation udledt, at omsætningens størrelse, alene i perioden fra juli 1988 til august 1989, androg 1 435 384 UKL, hvoraf 40,44% hidrørte fra salg af pensler, og at omsætningens størrelse for den følgende periode (fra september 1989 til juli 1990) var gået ca. 30% frem på trods af det stærke procentvise fald i salget af pensler, som faldt fra 40,44% til 3,01%
- 22 I mangel af andre beviser var det berettiget, at Retten i den anfægtede doms præmis 48 fastslog, at appellanterne ikke havde ført bevis for, at der var nogen årsagsforbindelse mellem på den ene side den omstændighed, at salget af pensler med oprindelse i Kina var ophørt, efter at antidumpingtolden på disse pensler var

blevet indført, og på den anden side det angivelige tab af fortjeneste, hvilket skulle have medført, at selskabet gik konkurs.

- 23 Under disse omstændigheder kan anbringendet om, at appellanterne fejlagtigt i dommens præmis 41 tillægges et udsagn om, at halvdelen af Blackspur's omsætning udgjordes af salg af kinesiske pensler, ikke lægges til grund. Selv hvis det nemlig antages, at dette er godtgjort, angår dette anbringende supplerende begrundelser for den anfægtede dom, og kan ikke rejse tvivl om Rettens konstatering af, at appellanterne ikke har ført noget bevis for, at der er en årsagsforbindelse mellem de dårlige økonomiske resultater, som appellanterne anslår til 586 000 UKL, og ophøret af salget af pensler med oprindelse i Kina, en konstatering, som ligger til grund for, at kravet om erstatning ikke blev taget til følge (jf. bl.a. Domstolens kendelse af 25.3.1996, sag C-137/95 P, SPO m. fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1611, præmis 47).
- 24 Med hensyn til den anden udtalelse, som fejlagtigt skulle være blevet tillagt appellanterne, nemlig at tabet på 586 000 UKL hidrører fra den omstændighed, at Blackspur blev taget under konkurs, bemærkes blot, at Retten i præmis 48 in fine i den anfægtede dom henviser til og forkaster appellanternes opfattelse, således som den er blevet fremstillet for Domstolen, nemlig at det økonomiske tab var en årsag til selskabets konkurs og ikke en følge af denne.
- 25 Det første anbringende må følgelig forkastes.

Beviserne for årsagsforbindelsen

- 26 Appellanternes andet anbringende går ud på, at Retten ved sin stillingtagen til beviserne for, at der er tale om en årsagsforbindelse, har tilsidesat deres ret til retfærdig rettergang og til kontradiktion. De har gentaget, at Retten har grebet spørgsmålet om årsagsforbindelse forkert an, fordi den har opfattet kravet om erstatning forkert.

- 27 Med den første del af det andet anbringende har appellerterne anført, at Retten uden begrundelse har forkastet visse relevante beviser, i dette tilfælde oplysningerne i bilag 1 til stævningen og bilag 26 til replikken, og har lagt et enkelt dokument til grund, nemlig skrivelsen fra revisionsfirmaet vedrørende Blackspur's økonomiske resultater for regnskabsårene 1988/89 og 1989/90, som omtales i den anfægtede doms præmis 44. Denne skrivelse er blevet affattet specielt for at imødekomme en anmodning om oplysninger fra Retten om Blackspur's omsætning, og ikke for at undersøge spørgsmålet om årsagsforbindelse. Appellerterne har tilføjet, at Retten skulle have truffet bestemmelse om bevisførelse.
- 28 I denne forbindelse bemærkes blot, at der i den anfægtede doms præmis 27 henvises til rapporten i stævningens bilag 1, som blev fremlagt af appellerterne til støtte for ansættelsen af det påberåbte tab, således som det blev taget i betragtning ved vurderingen af, om der var en årsagsforbindelse. Endvidere henvises der i den anfægtede doms præmis 45 til replikkens bilag 22, og i præmis 46 til »dokumenterne i sagen«. Under disse omstændigheder har appellerterne intet grundlag for at hævde, at Retten ved sin stillingtagen til, om der forelå en årsagsforbindelse, kun har taget et enkelt bevis i betragtning, nemlig den i præmis 44 nævnte skrivelse fra revisionsfirmaet.
- 29 Under alle omstændigheder bemærkes, som Domstolen allerede gentagne gange har fastslået, at det alene er Retten, der har kompetence til at afgøre, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt (dom af 1.7.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 66, og den nævnte kendelse i sagen San Marco mod Kommissionen, præmis 40). Denne vurdering udgør følgelig ikke — medmindre beviserne er gengivet forkert — et retsspørgsmål, som dermed er undergivet Domstolens prøvelsesret (dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 42).
- 30 I dette tilfælde er det ikke godtgjort, at Retten har gengivet beviserne forkert ved af revisionsfirmaets skrivelse, som omtales i den anfægtede doms præmis 44, at udlede oplysninger, som skrivelsen ikke giver udtryk for. Dette dokument, som er udarbejdet af appellerterne selv, indeholder nemlig tal vedrørende Blackspur's økonomiske situation, navnlig vedrørende omsætningens størrelse og procent-

satsen for penselsalgets betydning. Den omstændighed, at det er blevet fremlagt for at besvare Rettens spørgsmål om Blackspur's omsætning, hindrede ikke denne i at anvende dets objektive indhold ved vurderingen af, om der forelå en årsagsforbindelse, eller i at fastslå, at dette dokument ikke indeholdt noget bevis herfor.

- 31 I øvrigt påhviler det i første række den part, som gør gældende, at Fællesskabet har pådraget sig ansvar, at fremlægge afgørende beviser for det påberåbte tabs eksistens og omfang, og at godtgøre, at der er en årsagsforbindelse mellem dette tab og fællesskabsinstitutionernes påklagede adfærd (jf. bl.a. dom af 21.5.1976, sag 26/74, Roquette frères mod Kommissionen, Sml. s. 677, præmis 22 og 23).
- 32 Retten har netop fastslået i præmis 48 i den anfægtede dom, at appellanterne ikke havde ført noget bevis, hvoraf det fremgik, hvad der var årsagerne til de dårlige økonomiske resultater, som Blackspur hævdedes at have haft, samt de præcise grunde til, at der i august 1990 på selskabets bankforbindelses begæring blev indledt en procedure, der førte til Blackspur's konkurs. Som generaladvokaten har anført i punkt 26 i sit forslag til afgørelse, fremgår det under alle omstændigheder ikke af sagen, at appellanterne har fremsat tilstrækkeligt klare og præcise begæringer om bevisførelse.
- 33 Det følger heraf, at appellanternes argumenter for at bestride Rettens vurdering af visse beviser, som blev forelagt den, må afvises og følgelig må lades ude af betragtning, eftersom appellanterne hverken har godtgjort eller blot hævdet, at Retten havde gengivet disse beviser ukorrekt.
- 34 Følgelig må første del af det andet anbringende forkastes.

- 35 Med det andet anbringendes anden del gør appellanterne gældende, at Retten har fejlopfattet deres erstatningskrav. Dels har Retten i den anfægtede doms præmis 46 tilskrevet Blackspur en udtalelse om, at indførslerne af pensler fra Kina i perioden, før antidumpingtolden blev indført, udgjorde halvdelen af selskabets omsætning, for derefter at fastslå, at denne udtalelse ikke blev støttet af noget bevis. Desuden har Retten i præmis 47 ligeledes med urette tilskrevet appellanterne en udtalelse om, at Blackspur, fordi antidumpingtolden blev indført, ikke havde kunnet finde andre alternative forsyningskilder og derfor blev tvunget til at trække sig ud af markedet for salg af billige pensler, for dernæst at fastslå med hensyn til tallene for det reelle salg af pensler i perioden mellem 1. juli 1988 og 31. august 1989, at denne udtalelse var urigtig.
- 36 Appellanterne har tilføjet, at deres virkelige argument for Retten var, at Blackspur, et selskab, der blev stiftet i 1988, og hvis første økonomiske resultater var ringe, kunne blive særligt påvirket af den afbrydelse af samhandelen, som kunne følge af, at der blev indført en antidumpingtold på et produktsortiment, som ifølge selskabets driftsplan skulle have udgjort næsten halvdelen af dets omsætning. Fortsættelsen af dets virksomhed og dermed forøgelsen af dets omsætning, efter at antidumpingtolden var blevet indført, som følge af, at selskabet bl.a. havde søgt alternative, dvs. ikke-kinesiske forsyningskilder eller solgt visse lagre af malerpensler, var udtryk for selskabets bestræbelser på at overleve følgerne af antidumpingtoldens indførelse, men gav på ingen måde grundlag for at slutte, at appellanterne ikke havde lidt et tab, der bestod i, at de havde mistet et marked, efter at antidumpingtolden blev indført. Ydermere påhviler det Rådet og Kommissionen at bevise dels, at omstændighederne var sådanne, at appellanterne kunne eller skulle have truffet særlige foranstaltninger for at undgå det påberåbte tab, dels at de foranstaltninger, som appellanterne faktisk traf, enten har forværret situationen, eller at det var så sikkert, at de var uegnede, således at appellanterne måtte påtage sig i hvert fald en del af ansvaret for de lidt tab.
- 37 Hertil bemærkes, at Retten i den anfægtede doms præmis 26 har fastslået, at ifølge sagsøgerne svarer »det tab, som Blackspur har lidt ... til den fortjeneste, som selskabet kunne have opnået ved at sælge pensler med oprindelse i Kina, nemlig

586 000 UKL, såfremt fællesskabsinstitutionerne ikke havde udvist den adfærd, som bebrejdes dem«. Desuden hedder det i den anfægtede doms præmis 34 og 35:

»34. Sagsøgerne har anført, at det er fordi den midlertidige antidumpingtold blev indført under de ovenfor beskrevne omstændigheder (jf. præmis 18 og 19), at Blackspur til sidst blev elimineret fra markedet, da udviklingen i salget af selskabets øvrige varer ikke var tilstrækkeligt til at udligne de tab, som det led på markedet for malerpensler med oprindelse i Kina, eller til at forhindre selskabets bankforbindelse i, som følge af de dårlige resultater, som selskabet havde haft, at kræve, at der blev udpeget tilsyn i august 1990 med henblik på selskabets konkurs.

35. Sagsøgerne er navnlig af den opfattelse, at for så vidt man i Blackspur's økonomiske planlægning regnede med en bruttofortjeneste på 40% på salget af pensler med oprindelse i Kina, kunne indførelsen af en antidumpingtold på 69% ikke undgå at bevirke, at disse salg gav underskud. Det påhviler derfor de sagsøgte institutioner at bevise, at der foreligger nogen anden grund, som har fremkaldt de tab, som Blackspur har lidt.«

38 Det følger af det foregående, at Retten har forstået appellanternes synspunkt korrekt i den betydning, der angives i nærværende doms præmis 34.

39 Selv om det desuden antages, at den beskrivelse af appellanternes argumentation, som forekommer i den anfægtede doms præmis 41 og 46, faktisk er fejlagtig og kun ville kunne berigtiges ved at læse samme doms præmis 35, hvortil dens præmis 41 henviser, er denne argumentation, som det allerede fremgår af præmis 23 ovenfor, uden betydning for den begrundelse i den anfægtede doms præmis 47 og 48, som Rettens afgørelse er baseret på.

40 Følgelig må det andet anbringendes anden del forkastes.

Den omstændighed, at direktørernes krav om erstatning ikke er blevet taget til følge

- 41 Med deres tredje anbringende gør appellanterne gældende, at den anfægtede doms præmis 52 er behæftet med en retlig fejl, da Retten ikke har begrundet sit resultat, nemlig at den godtgørelse, som direktørerne krævede, måtte nægtes i sin helhed. De har gjort gældende, at Retten ikke har taget de oplysninger i betragtning, som de afgav herom under sagens behandling, at den har vendt bevisbyrden om og har fordrejet betydningen af præmis 21 i den nævnte dom i sagen Dumortier frères m.fl. mod Rådet, som Retten henviser til.
- 42 Hertil bemærkes, som det allerede er anført i det foregående, at da Retten nåede til det resultat, at det ikke var godtgjort, at der mellem afviklingen af Blackspur og den adfærd, der bebrejdedes institutionerne, var nogen direkte årsagsforbindelse, foretog den en vurdering af faktiske omstændigheder, som ikke kan behandles for Domstolen. Da der ikke var nogen behørigt godtgjort årsagsforbindelse mellem på den ene side det hævdede tab af indtjening og af Blackspur's konkurs og på den anden side den adfærd, der bebrejdedes fællesskabsinstitutionerne, kunne Retten med føje finde, at der heller ikke var en sådan forbindelse mellem de tab, som direktørerne, kautionisterne eller selskabsdeltagerne havde lidt, og samme adfærd.
- 43 Under disse omstændigheder er det uden betydning, at Retten desuden under henvisning til dommen i sagen Dumortier frères m.fl. mod Rådet, præmis 21, har antaget, at tab som følge af en betalingsstandsning er en indirekte og fjern skade. Da denne præmis er supplerende i denne sammenhæng, kan de klagepunkter, der er rettet mod den, ikke føre til ophævelse af den anfægtede dom og kan derfor ikke have nogen virkning (den ovennævnte kendelse i sagen SPO m.fl. mod Kommissionen, præmis 47).
- 44 Det tredje anbringende må følgelig afvises.
- 45 Det følger af de foregående betragtninger i deres helhed, at de anbringender, som appellanterne har anført til støtte for deres appel, enten må afvises eller forkastes. Appellen må følgelig forkastes.

Sagens omkostninger

- ⁴⁶ I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Da appelleranterne har tabt sagen, pålægges det dem at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Blackspur DIY Ltd samt Steven Kellar, J. M. A. Glancy og Ronald Cohen betaler deres egne omkostninger og de omkostninger, der er afholdt af Rådet og Kommissionen.

Sevón

Edward

Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. september 1997.

R. Grass

L. Sevón

Justitssekretær

Formand for Første Afdeling